

Wetenswaardigheden.

De presidenten van het Bijbelgenootschap.

In een uitgebreid artikel deelden wij onlangs een en ander mede over het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap. God heeft over dit genootschap en zijn streven veel zegen geschonken. Merkwaardig is ook, hetgeen wij thans nog willen meedeelen, en waaruit opnieuw de goedheid Gods tegenover dezen arbeid blijkt.

Het Bijbelgenootschap heeft eerst zijn *vijfden* president, en de laatste is het nog maar vier jaar geweest; in 96 jaren had het Genootschap dus slechts vier presidenten. Zeker zijn er maar weinig genootschappen en vereenigingen, die hun presidenten zóó lang mochten behouden.

De eerste president was Lord Teignmouth. Vóór zijn presidentschap had deze een nog veel grooter lichaam te besturen gehad; hij was gouverneur-generaal geweest van Britsch-Indië, toen nog een kolonie van de (Eng.) Oost-Indische Compagnie. Bij het aanvaarden van die betrekking schreef de jonge man in zijn dagboek: „Heer, ik bid U, geef, dat ik altijd mijn gedrag moge regelen naar de voorschriften van uw Woord en dat ik in moeilijkheden en gevaren altijd de toevlucht moge nemen tot U om bijstand en wijsheid. Geef, dat onder mijn bestuur de zedelijkheid en de godsdienst mogen worden bevorderd. Ik smeek U dat, door de tusschenkomst en in den naam van onzen gezegenden Zaligmaker Jezus Christus.”

Hij had dan ook de gewoonte, steeds, als hij in moeilijke zaken een beslissing moest nemen, zich af te zonderen in de eenzaamheid om Gods aangezicht te zoeken, en dat maakte hem sterk tegenover aanmerkingen, die op zijn bestuur werden gemaakt.

Geen wonder, dat deze man zich in het Bijbelgenootschap op zijn plaats vond. Toen hij de laatste maal de vergadering presideerde, sprak hij: „Hier schijn ik te ademen in een atmosfeer van liefde, vrede en vreugde; hier schijnt elk ander gevoel dan liefde tot God en menschen buitengesloten te zijn; hier zou men haast vergeten, dat wij in een booze wereld leven, waarin het geloof en de liefde zoo dikwijls door den storm worden geslingerd.”

Dat was in 1834; niet lang daarna stierf hij, nadat hij 30 jaren lang de belangen van het Genootschap op het hart had gedragen.

De tweede president was Lord Bexley, die zeventien jaren aan het roer bleef. Hij was lid van het Lagerhuis geweest en als minister was hij opgetreden als kanselier der schatkist. Reeds zeven jaren was hij vice-president van het Genootschap geweest, en in die hoedanigheid had hij een professor van Cambridge tegenestaan, die het er heen wilde leiden, dat de leden der Staatskerk niet meer zouden bijdragen aan het Bijbelgenootschap. Lord Bexley hield de broeders bijeen.

Na zijn dood in 1851 werd de bekende en beminde Lord Ashley, beter bekend als de Graaf van Shaftesbury, tot president gekozen. Deze edele man besloot reeds als vijftienjarige knaap, zijn leven te wijden aan de armen, de verachten en de hulpeloozen, en hij heeft woord gehouden, zoodat Engeland hem nog steeds telt onder zijn edelste zonen. Den 5den Mei 1851 werd hij tot president van het genootschap gekozen en het verheugde hem, dat hij, zooals hij het uitdrukte, thans aan het hoofd mocht staan van het grootste en edelste Genootschap der wereld. En hij bad: „Heer, geef mij uw genade en houd mij staande in dat werk.”

Gestaan heeft hij tot zijn vijf en tachtigste jaar en geen enkele jaarvergadering heeft hij behoeven over te slaan. In Mei 1885 kwam hij voor den laatsten keer en het was een aandoenlijk gezicht, den eerwaarden grijsaard, uitgeput door krankheid, met langzame schreden te zien gaan naar den voorzitterszetel. Onder zijn leiding werd het vijftigjarig jubileum gevierd; onder zijn leiding ook werd het groote Bijbelhuis te Londen gebouwd.

Den 1en October 1885 stierf hij en de Graaf van Harrowby werd zijn opvolger. Deze was grootgebracht in liefde tot het Bijbelgenootschap. Zijn grootvader was jaren lang contribuant geweest, en de eerste gift, die zijn vader uit eigen zak ergens voor had gegeven, was voor het Genootschap geweest.

Deze Graaf is president geweest tot zijn dood in 1900, en thans is voorzitter de Graaf van Northampton.

Gelijk men ziet, heeft het Genootschap zijn presidenten steeds gehad uit de hoogste politieke kringen van Engeland.

* VROEG OP. *

(BIJ DE PLAAT.)

„Vroeg op,” dat zijn twee woordjes, die wij in den Bijbel minstens zeventig maal vinden. Meermalen luidde ook het bevel des Heeren: „Maakt u morgen vroeg op.” En van Abraham, den vader der geloovigen, alsmede van de andere aartsvaders, lezen wij gedurig, dat zij vroeg opstonden. Elk gewichtig werk werd bij het aanbreken van den dageraad aangevangen; en het was bij het eerste morgenkrieken, dat onze Heer en Heiland opstond uit het graf. Zijne discipelen behooren ook geen langslapers te zijn; de nacht is om te slapen, maar de dag om te werken.

De jeugdige herder op onze plaat schijnt dit te vergeten. Zie, hoe het volle daglicht door de reten van den stal naar binnen dringt! Zijn hond ligt wakker, maar het trouwe dier kan zijn werk niet aanvangen zonder zijn meester. De schapen staren hem verlangend aan; *hij* is het immers, die hen naar de grazige weide moet voeren! Het gevogelte zoekt ijverig, of er nog ergens een graankorreltje is te vinden. Maar de jonge herder slaapt onbekommerd voort! Heeft hij wellicht des nachts naar een verdwaald schaap loopen zoeken? Dan is hij te verontschuldigen! Of is hij zonder noodzaak te laat opgebleven, waardoor de natuur thans haar rechten doet gelden? Hoe het zij, het is een treurig gezicht, wanneer een herder slaapt, als er zooveel voor hem is te doen. Sta toch op, gij langslaper, en geniet van den schoonen morgenstond! Geniet zelf, en laat hen, die aan uw zorg zijn toevertrouwd, er ook van genieten! Ware hij één van de Israëlieten in de woestijn geweest, hij zou gevaar geloopt hebben zijn eigen voedsel voor een ganschen dag te verliezen, want „als de zon heet werd, dan versmolt het manna,” en eerst den volgenden morgen was het weer te vinden.

Christenen vooral moeten geen langslapers zijn! Er is zooveel te doen in deze duistere wereld, zoo ontzaglijk veel! O, hoe velen schreeuwen er om brood, om voedsel voor hun onsterfelijke ziel, en er is niemand, die het hun uitreikt! In verre landen, onder de Heidenen, bij *millioenen*; maar óók in onze omgeving. Evenwel, ons eerste werk moet telkens wezen, het manna in te zamelen, om er onze eigene ziel mede te voeden, want als wij dat verzuiemen, zijn wij niet in staat aan anderen het gepaste voedsel uit te reiken. Wij moeten zelf van den Heere Jezus, het hemelsche Manna, genieten, om de hemelsche spijze aan anderen te kunnen toedienen.

Opstaan bij het eerste morgenkrieken, dat is voor velen onzer niet mogelijk bij de verkeerde toestanden, die er zijn in de maatschappij. Als men moet werken totdat de zon al uren lang is ondergegaan, dan is het natuurlijk niet mogelijk bij het aanbreken van den dageraad weer aan den arbeid te gaan, in den zomer althans niet. In het Oosten, waar de nacht ongeveer zoo lang duurde als de dag, en waar het niet de gewoonte was bij kunstlicht te werken, ging het heel wat beter, om tegelijk met de zon te verrijzen. Is het echter *mogelijk*, dan moet men liever vroeg opstaan en zijn werk aanvangen, dan laat opblijven en den heerlijken morgenstond verslapen.

Ook hierin kan en moet Gods Woord ons tot richtsnoer wezen.

WILHA. RIEM-VIS.

